

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΥΝΤΑΞΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν

Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστειλῆς δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματῶσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ δύναμις μας. — Λόγος τῆς κ. Κ. Παρρέν, κατὰ τὴν ἐναρξιν τῶν ἐξετάσεων τῆς Οἰκ. καὶ Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς. — Α'. Αἱ γυναῖκες διὰ τὴν εἰρήνην (ὑπὸ Παρισινῆς). — Τὸ μαραμμένον κρίνον (μυθιστόρημα) κ. Κ. Παρρέν. — Πάγκα Λαλέουσα (ὑπὸ τῆς ἰατροῦδος Ἀνθῆς Βασιλειάδου). — Ἡ εὐλογία. — Συνταγή. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς: Ἡ Καίρια (μετάφρασις δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).

Ἡ ΔΥΝΑΜΙΣ ΜΑΣ

Ἐὰν εἶχα καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν ὅτι αἱ γυναῖκες, εἴτε ἐκ φύσεως, εἴτε ἐκ κληρονομικότητος, ἔχουν ἰδιαιτέραν κλίσιν καὶ προδιάθεσιν διὰ τὰ οἰκιακὰ ἔργα, ἀφότου ἰδρῦθη ἡ Οἰκοκυρικὴ σχολὴ καὶ ἔτος μετ' ἔτος ἐφ' ὅσον προάγεται καὶ προοδεύει, αὕτη ἡ ἀμφιβολία μου ἐκλείπει ἐντελῶς.

Βεβαίως κατὰ τὴν εἰκοσαετῆ δρᾶσίν μου, εἴτε ὡς δημοσιογράφου, εἴτε ὡς μέλους καὶ ἰδρυτρίας πολλῶν γυναικείων ἔργων καὶ ἰδρυμάτων, τίποτε δὲν με ἐνθουσιάζει, δὲν με συγκινεῖ, δὲν ἔχει κερδίσει ὀλόκληρον τὴν ἀφοσίωσιν μου, ὅσον ἡ πορεία καὶ ἡ ἐξέλιξις τῆς Οἰκοκυρικῆς καὶ Ἐπαγγελματικῆς σχολῆς μας.

Τὴν ἐβδομάδα αὐτὴν, ὅπου παρηκολούθησα τακτικὰ ὅλας τὰς ἐξετάσεις τοῦ ἔργου, ὅπου ἔβλεπα νὰ παρελαύνουν ἐμπρὸς μου αἱ μὲν μετὰ τὰς δὲ κοριτσάκια δεκαπέντε καὶ δέκα ἐξ καὶ δέκα ἐπτὰ χρόνων, ἐφωδιασμένα ὅλα δια τὸν ἀγῶνα τὸν δύσκολον καὶ πολὺ κοπιαστικὸν καὶ εὐεργετικὸν τῆς καλῆς οἰκοκυρίας, τῆς καλῆς μητέρας, τῆς γυναικὸς τῆς χρυσοχέρας, ὅπως λέγει ὁ λαός, ἡσθάνομην μίξιν ἐξαιρετικὴν χαρὰν καὶ ἀπόλαυσιν.

Τὰ νέα καὶ τρυφερὰ αὐτὰ πλάσματα μοῦ ἐφαίνοντο ὅτι σιγά, σιγά ἐμεγάλωναν, ἔδεναν, ἐστερεώνοντο, μεταβάλλον-

το εἰς τόσους ἥρωϊκοὺς Ἀτλαντας, ἔτοιμα νὰ σηκώσουν εἰς τοὺς ὤμους των τὰ βαρύτατα βάρη ἐνὸς σπιτιοῦ, ἔτοιμα νὰ σκορπίσουν τὴν ἀρμονίαν καὶ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν χαρὰν, ἐκεῖ ὅπου χωρὶς αὐτὰ θὰ ὑπῆρχε χάος ἀταξίας καὶ κακομοιρίας καὶ σπατάλης.

Μοῦ ἐφάνετο ὅτι ὁ Θεός, ἀφοῦ ἔπλασε τὴν γυναῖκα λεπτότεραν καὶ ἀβροτέραν ἀπὸ τὸν ἄνδρα, τῆς ἐνεφύσησε τὸ μεγάλο ἐνστικτὸν τῆς τάξεως καὶ προβλεπτικότητος, καὶ τῆς ἔδωκε ψυχὴν πολὺ, πολὺ ἰσχυράν, ἀκριβῶς ὅπως τὴν ἰδικήν του, διὰ νὰ ἀντέχη εἰς τὰς δυσκολίας ἐνὸς τόσον μεγάλου ἔργου.

Νομίζω ὅτι, ἂν ἐνωρίτερα ἡ Οἰκοκυροσύνη εἶχε προαχθῆ εἰς ἐπιστήμην, ὅπως γίνεται σήμερον, βεβαίως κενόνα ἀπὸ τὰ μεγάλα κοινωνικὰ ζητήματα, τὰ ὁποῖα μαστιζοῦν τοὺς λαοὺς δὲν θὰ ὑπῆρχεν. Ἀγαμία, διαφθορὰ ἡθῶν, οικονομικαὶ καταστροφαὶ, ἐγκλήματα, ληστεῖαι, ἀφιλοπατρία, ὅλα αὐτὰ θὰ ἦσαν πράγματα ἄγνωστα εἰς τὴν πολιτισμένην ἀνθρωπότητα.

Τόσον μοῦ φαίνεται βέβαιον, ὅτι ἡ ἐξωτερικὴ ἀρμονία τῆς ζωῆς συμβαδίζει μετὰ τὴν ἐσωτερικὴν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὁ συνειθισμένος εἰς τὴν τάξιν καὶ τὴν εὐπρέπειαν καὶ τὴν ὠραιότητα τοῦ περιβάλλοντος καὶ τὴν καλὴν ἐν γένει καὶ εἰρηνικὴν ζωὴν τοῦ σπιτιοῦ, δύσκολα, πολὺ δύσκολα ἔμπορεῖ νὰ ἀρνηθῆ ὅλα αὐτὰ καὶ νὰ παρεκτραπῆ, νὰ γίνῃ κακὸς καὶ σκληρὸς καὶ ἐγωιστῆς, ὥστε καὶ κατ' ἐλάχιστον νὰ θέλῃ νὰ ταράσῃ τὴν ἡσυχίαν καὶ εὐτυχίαν τῶν ἄλλων.

Καὶ εἴμεθα ἡμεῖς αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἔχομεν εἰς τὰ χέρια μας τὴν δύναμιν αὐτὴν, καὶ αἱ ὁποῖαι ὀφείλομεν νὰ τὴν ἐξασκῆσωμεν καὶ νὰ τὴν μεταχειρισθῶμεν ὡς ὄπλον ὑπερ-

ασπίσεως κατὰ τῆς ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐξασθενήσεως τοῦ οἰκογενειακοῦ γοήτρου καὶ κατὰ τοῦ ἐκφυλισμοῦ καὶ ὄλων τῶν συναφῶν κακῶν, τὰ ὁποῖα τὸν παρακολουθοῦν.

Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς κάμνομεν καὶ πάλιν ἐκκλησίαν πρὸς τὰς Ἑλληνίδας τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἄς ἀδελφωθῶν, ἄς συνασπισθῶν, ὅπως ἐκάμωμεν καὶ ἡμεῖς, διὰ νὰ ἰδρῦσιν τοιαῦτα σχολεῖα, ἢ διὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν τροποποίησιν τῶν ὑπαρχόντων δημοτικῶν εἰς μικτά. Ὅπου δὲν ἔχουν γίνεαι ἀκόμη ομάδες, περὶ τῶν ὁποίων ὁμιλῶ εἰς τὴν παρὰ κάτω δημοσιευομένην λογοδοσίαν μου, ἄς σχηματισθῶν τοιαῦται. Ἡμεῖς εἴμεθα πρόθυμοι νὰ στείλωμεν ὅλα τὰ προγράμματα καὶ τὰς σχετικὰς ὁδηγίας, ἐν ἀνάγκῃ δὲ νὰ μεταβῶμεν καὶ ὅπου μᾶς καλέσουν, διὰ νὰ διοργανώσωμεν καὶ ὁδηγήσωμεν καὶ προσφέρωμεν τὴν ἠθικὴν μας συνδρομήν.

ΛΟΓΟΣ ΤΗΣ κ. ΚΑΛΔΙΡΡΟΗΣ ΠΑΡΡΕΝ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΕΒΕΡΤΑΣΕΙΣ ΑΥΤΗΣ

Α'.

Κυρίαί καὶ Κύριοι

Θὰ ὁμιλήσω σήμερον διὰ τὸ Σχολεῖόν μας, ὀλιγώτερον ἀπὸ ἄλλοτε. Διατρέχει τὸ δέκκτον ἀπὸ τῆς συστάσεώς του ἔτος, ὥστε νὰ εἶναι ἀρκετὰ πλέον γνωστὸν εἰς ὅλους. Ἄλλως τε, σήμερον ὅπως καὶ πρὸ δέκα ἐτῶν, τὸ σχολεῖόν μας εἶναι πτωχόν, φερέοικον, χωρὶς ἰδικήν του στέγην, χωρὶς κανένα ἄλλο κεφάλαιον καὶ καμμίαν ἄλλην περιουσίαν ἀπὸ τὸν ζῆλον καὶ τὴν αὐταπάρησιν τῶν κυριῶν τοῦ Διοικητικοῦ τοῦ Συμβουλίου, τῆς διευθυντρίας κ. Γαλιούρη καὶ τοῦ διδάσκοντος προσωπικοῦ.

Μία μόνη διαφορὰ ἐπῆλθεν ἀπὸ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἰδρύσεώς του. Τότε αἱ μαθήτριά ἦσαν πενήντα, τώρα εἶναι διακόσια πενήντα, φυσικὰ αἱ περισσότεραι ἄποροι καὶ αἱ περισσότεραι φοιτῶσαι δωρεάν. Ἐὰν εἶχαμεν θέσιν νὰ δεχθῶμεν δύο χιλιάδας, ἐὰν ἀντὶ ἐνὸς Ἐπαγγελματικοῦ καὶ Οἰκοκυριακοῦ Σχολεῖου ὑπῆρχαν πέντε, δέκα, εἰκοσι, ὅλα θὰ ἦσαν γεμάτα· τὸσον ὁ κόσμος ἠννόησε τὴν χρησιμότητα τῶν σχολῶν αὐτῶν, τὸσον τὰ κορίτσια τοῦ λαοῦ καὶ οἱ γονεῖς τῶν ἐνοοῦν τοὺς κινδύνους τοῦ ἐργοστασίου καὶ ποθοῦν τὴν Ἐπαγγελματικὴν τῶν παιδιῶν τῶν μόρφωσιν μέσθαι εἰς σχολεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον συγχρόνως τὰ παιδιὰ αὐτὰ μορφώνονται ὡς ἄνθρωποι πολιτισμένοι, ὡς μέλη μιᾶς κοινωνίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ γυναῖκα ὡς κόρη, μητέρα, σύζυγος καὶ ἀδελφὴ εἶναι παράγοντες εὐεργετικοί, εἶναι στοιχεῖα ἐξημερωτικὰ τῶν ἡθῶν, εἶναι δυνάμεις πολῦτιμοι διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς οἰκογενείας.

Ἄλλοι λαοὶ ἠννόησαν τὸσον καλὰ τὴν ἀνάγκην τῆς ἐξπλώσεως καὶ διαδόσεως τῆς πρακτικῆς αὐτῆς μορφώσεως τῶν κοριτσιῶν τῶν εἰς ὅλας τὰς τάξεις, τῆς ἐπιστημονικῆς ἐξασκουμένης, ὥστε κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας ἀληθινὴ ἐπανάστασις ἔγινεν εἰς ὁλόκληρον τὸ ἐκπαιδευτικὸν τοῦ κόσμου καθεστὸς.

Τὸ παρελθὸν θέρος κατὰ τὸ ἐτήσιον ταξιδί μου ἐσκέφθην

νὰ προχωρήσω ἀκριβῶς μέχρι τῶν χωρῶν, εἰς τὰς ὁποίας εἰσῆλθον τὸ πρῶτον ἡ οἰκοκυριακὴ καὶ ἐπαγγελματικὴ μόρφωσις. Ἐπεσκέφθην λοιπὸν τὴν Σουηδίαν, μίαν χώραν μικράν, σχεδὸν ὅσον ἡ ἰδική μας, μετὰ διαφορὰν πληθυσμοῦ ἐλαχίστην, ἀλλὰ μετὰ ζωτικότητά καὶ δυνάμεις παραγωγικὰς καὶ αὐτενεργεῖν ἐντελῶς διάφορον. Εἶναι ἀπὸ τὰς προνομιούχους χώρας, αἱ ὁποῖαι, ἂν καὶ μικραὶ καὶ ἄσημοι εἰς τὴν διεθνή πολιτικὴν, ὅμως κατορθώνουν νὰ ἐπιβάλλωνται εἰς τὴν προσοχὴν τοῦ κόσμου, νὰ ἀνοίγουν νέους ὀρίζοντας εἰς τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν πορείαν τῶν λαῶν, νὰ δίδουν αὐταὶ τὸ σύνθημα ριζικῶν μεταρρυθμίσεων τῶν παλαιῶν συστημάτων, τῶν ἀσυμβιβάστων μετὰ τὸ σημερινὸν καθεστὸς.

Πέρσι ἀπὸ τὴν θέσιν αὐτήν, ἀπὸ περιγραφῆς καὶ μελέτας, τὰς ὁποίας εἶχα ἀναγνώσει, σὰς εἶχα ἀφηγηθῆ τὴν ἱστορίαν τῆς ἰδρύσεως τῶν πρώτων σκανδιναυικῶν σχολῶν καὶ τὴν ἐξάπλωσιν καὶ διάδοσιν αὐτῶν εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Σήμερον δὲν θὰ σὰς ὁμιλήσω διὰ μέγαρα ἐπαγγελματικὰ, διότι εἰς τὴν Στοκόλμην, τὴν πόλιν ὅπου ἐπεσκέφθην, δὲν ὑπάρχουν τοιαῦτα. Ὑπάρχει ἐν τοιοῦτο εἰς Naäs πρῶσταιον τοῦ Goteberg καὶ διότι ὁ ἰδρυτὴς του ἦτο ἀπὸ τὴν πόλιν αὐτήν, ἀλλὰ καὶ διότι εἰς τὴν Σουηδίαν, ἀντιθέτως πρὸς ὅ,τι γίνεται ἄλλοῦ καὶ πρὸ πάντων ἐδῶ, ἡ πρωτεύουσα δὲν συγκεντρώνει ἀποκλειστικῶς ὅλα τὰ μεγάλα καὶ ἐπιδεικτικὰ ἰδρύματα.

Εἰς τὴν Στοκόλμην εἶδον τὴν Ἐπαγγελματικὴν καὶ Οἰκοκυριακὴν παιδείαν ἐνθρονισμένην μεγαλοπρεπῶς καὶ πλουσίως εἰς ὅλα τὰ δημοτικὰ σχολεῖα.

Τὸ Δημοτικὸν σχολεῖον, εἴτε ἀρρένων εἴτε θηλέων, ἔχει ἰδιαιτέρον διαμέρισμα προωρισμένον ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν Ἐπαγγελματικὴν παιδείαν. Διὰ τὰ ἀγόρια τὰ Σλόυδ, δηλ. ἡ ξυλουργικὴ καὶ ἡ σιδηρουργία. Διὰ τὰ κορίτσια ἡ μαγειρικὴ καὶ τὸ πλύσιμον τῶν ρούχων, καὶ τὸ σίδερον καὶ ἡ κοπτικὴ καὶ ραπτικὴ τῶν φορεμάτων καὶ τὸ μπάλωμα καὶ αἱ ἄλλαι εὐγενέστεραι τέχναι. Τώρα, φυσικὰ, θὰ σὰς γενῶται μία ἀπορία: πῶς εἶνε δυνατόν εἰς ἓνα Δημοτικὸν σχολεῖον νὰ ὑπάρχη τὴν ἑσθὴν διὰ νὰ ἰδρῶνται μέσθαι ὁλόκληρα καὶ τέλεια ἐργοστάσια καὶ ἐργαστήρια.

Τὴν ἰδίαν σκέψιν ἔκαμα καὶ ἐγὼ πρὶν νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν Σουηδίαν. Διότι δὲν ἠμποροῦσα νὰ φαντασθῶ τί ἦτο τὸ Δημοτικὸν σχολεῖον εἰς μίαν τὸσον μικράν χώραν, περίπου ὅσον ἡ ἰδική μας.

Τὰ Δημοτικὰ λοιπὸν σχολεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα μετὰ ὁδήγησεν ὁ εὐγενὴς φίλος τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀρχηγὸς τῆς Σουηδικῆς ἀποστολῆς τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων κ. Μπάλλ εἶνε ἀπλούστατα μέγαρα, καὶ ὡς ἔκτασις, καὶ ὡς ἀρχιτεκτονικὴ καὶ ὡς πολυτέλεια ὀργάνων διδασκτικῶν καὶ ἐπίπλων καὶ σκευῶν.

Ὅπου ἡ παιδεία δὲν εἶνε ἐντελῶς μικτὴ, τὰ ἰδρύματα χωρίζονται ἀπὸ μίαν ἀπέραντον καὶ ὠραίαν αὐλήν, εἰς τὴν ὁποία ἀγόρια καὶ κορίτσια γυμνάζονται καὶ παίζουν μαστῆ. Ἀλλὰ τὸ Δημοτικὸν σχολεῖον ἐν γένει κατέχει ὅσον χωρὸν καὶ τὸ Πανεπιστήμιόν μας, καὶ εἶνε κτισμένον μετὰ τὴν αὐτὴν πολυτέλειαν περίπου, — ἴσως μετὰ περισσότεραν προσοχὴν εἰς

τὰς ὑγιεινὰς συνθήκας—καὶ μετὰ διαίρεσιν καὶ ἀρχιτεκτονικὴν ἀνάλογον μετὰ τὸν προορισμὸν του, ὡς μορφωτηρίου τοῦ πνεύματος, ὡς γυμναστηρίου τοῦ σώματος καὶ ὡς ἐργοστασίου βιοτεχνίας, ἡ ὁποία συναρμολογεῖ ἐπιστημονικώτατα τὴν σωματικὴν καὶ τὴν πνευματικὴν ἐνεργητικότητα τοῦ παιδιοῦ.

Τὸ σῶμα ἐκεῖ ἐπάνω δὲν μορφώνει μόνον ἡ γυμναστικὴ, τῆς ὁποίας τὴν τελειότητα μᾶς ἐπέδειξαν αἱ Σουηδικαὶ καὶ Νορβηγικαὶ ομάδες τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων. Τὸ σῶμα τονώνει καὶ δυναμώνει ἡ καθαρὸς ἀέρας, τὴν ὁποίαν τὸ σχολεῖον ἐπιμελεῖται, ὁ καθαρὸς ἀέρας, μετὰ τὸν ὁποῖον τὸ σχολεῖον καὶ πάλιν ἐφοδιάζει τοὺς παιδικούς πνεύμονας, καὶ ἡ τονωτικὴ τροφή, τῆς ὁποίας τὸ σχολεῖον καὶ πάλιν εἶνε κατὰ τὸ ἥμισυ ὁ χορηγός.

Τὸ σύστημα τῶν σχολικῶν λουτήρων εἶνε τέλειον. Εἰς τὰ ὑπόγεια ἐκάστης σχολικῆς οἰκοδομῆς εἶνε ἐγκατεστημένοι οἱ ἀπολυμαντικοὶ κλίβανοι, οἱ μηχανικοὶ λουτήρες καὶ μία μεγάλη δεξαμενὴ, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ νερὰ τῆς λίμνης Μελάρ διοχετεύονται μετὰ τρόπον, ὥστε νὰ ἀνανεοῦνται διαρκῶς.

Ἀπαντες οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριά τὸ πρῶτ' ἐφ' ὅσον ἔρχονται μεταβαίνουν κατ' εὐθείαν εἰς τὰ λουτρά. Ἐκεῖ γδύνονται ὑπὸ τὴν ἐποπτεῖαν παιδονόμου, πηδοῦν ἐπάνω εἰς τὸ ἄσπρον μάρμαρον, πιέζουν ἓνα ἐλατήριον καὶ μία βούρτσά μαλακὴ μετὰ σαπουνάδα ἀνεδοκαθεβαίνει ἐπάνω εἰς τὸ σῶμα τῶν καὶ τὸ καθρίζει τελείως. Ἀπὸ τὸ μάρμαρον πηδοῦν κατ' εὐθείαν εἰς τὴν δεξαμενὴν, κολυμβοῦν καὶ ξεπλένονται ἀπὸ τῆς σαπουνάδας. Εἰς τὸ ἀντικρὸ μέρος περιμένουν τὰ ἐνδύματά των, τὰ ὁποῖα μέχρις ὅτου τὰ παιδιὰ λουθοῦν ἀπολυμαίνονται εἰς τὸν ἀπολυμαντικὸν κλίβανον.

Μετὰ τὸ λουτρὸν, ἐνὸς τετάρτου γυμναστικὴ εἰς τὴν αὐλήν, ὅταν δὲν κάμνη πολὺ κρύο, εἰς τὰς ἐπὶ τούτῳ αἰθούσας, ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι κακός. Καὶ ἔπειτα μαθήματα τρεῖς κατὰ σειράν ὄρας εἰς αἰθούσας ὠραίας, μεγάλας, φωτεινὰς, μετὰ θρανία καὶ γραφεῖα τελείου συστήματος, μετὰ ὄργανα καὶ ἐργαλεῖα θαυμαστά, μετὰ ἀέρα ἀνανεούμενον διαρκῶς, μετὰ ἄνθη, μετὰ ὠραίας εἰκόνας, παρμένους ἀπὸ τὰς ἐνδοξοτέρους σελίδας τῆς ἱστορίας των καὶ ζωγραφισμένας ἀπὸ καλλιτέχνας.

Μετὰ τὸ μεσημέρι ἐργασίαι εἰς εἰδικὰς τέχνας διὰ τὰς ἐπαγγελματριάς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς προοριζόμενας διὰ τὸ ἔργον τῆς οἰκοκυρίας. Τὸ πρῶτ' ὄρας ἀνὰ δύο ὄρας μάθημα μαγειρικῆς εἰς τὸ ὁποῖον λαμβάνουν μέρος ὠρισμένοι κατ' ἡμέραν ομάδες.

Τὰ μαγειρεία τῶν εἶναι ἀπέραντοι αἰθούσαι μετὰ τελειότερα σκευῆ, μετὰ φουρνέλα μηχανικὰ, ἀνὰ ἐν διὰ δύο ἢ τρεῖς μαγειρίστας μαθητριάς, μετὰ τραπέζια μαρμαροσκεπασμένα, ἐπάνω εἰς τὰ ὁποῖα γίνεται ἡ προπαρασκευαστικὴ ἐργασία, μετὰ ἔδραν ὑψηλὴν τῆς διδασκτικῆς μαγειρίας, ἀλλὰ καὶ τῆς καθηγητριάς τῆς χημείας, ἡ ὁποία κάμνει τὴν χημικὴν ἀνάλυσιν τῶν τροφῶν καὶ διδάσκει ὅλας τὰς πρακτικὰς μεθόδους, διὰ τῶν ὁποίων ἐξετάζεται ἡ ποιότης τοῦ γάλακτος, τοῦ βουτύρου καὶ τὰ συστατικὰ καὶ αἱ θρεπτικὰ ἰδιότητές των διαφόρων τροφῶν.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗΝ

Α'.

Τὸ προπαρελθὸν Σάββατον τῆ προσκλήσει τοῦ ἐν Λονδίῳ Κεντρικοῦ Διεθνούς Συμβουλίου τῶν γυναικῶν συνῆλθον εἰς τὰς ἰδίας πόλεις ὅλα τὰ ἔθνηκα Συμβούλια τοῦ κόσμου, εἰς γενικὴν ἐκδήλωσιν τῶν ὑπὲρ τῆς παγκοσμίου εἰρήνης αἰσθημάτων των, ἐπὶ τῆ εὐκαιρίᾳ τοῦ εἰς Χάγην συγκαλουμένου συνεδρίου.

Ἡ ἐν λόγῳ ἐκκλησίαις λέγει :

«Αἱ γυναῖκες εἰκοσι δύο χωρῶν αἱ ἀνήκουσαι εἰς τὸν Διεθνή Σύνδεσμον τῶν γυναικῶν ἀπεφάσισαν νὰ ἐκδηλώσουν τὴν ὑπὲρ τῆς παγκοσμίου εἰρήνης ἐπιθυμίαν των, δι' ἀναμνηστικῆς ἐορτῆς τῆς ἡμέρας τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου τῆς Χάγης.

«Συνερχόμεναι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην εἰς τὰς ἰδίας χώρας προτίθενται διὰ παγκοσμίου διαδηλώσεως νὰ διαρρατυρηθῶν διὰ τὴν ὑπάρχουσαν ἀνωμαλίαν ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἀποφάσεις τοῦ πρώτου συνεδρίου περὶ περιορισμῶν τῶν ἐξοπλισμῶν καὶ τὴν ἀκατάπαυστον αὐξήσιν τῶν στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν δυνάμεων ὄλων τῶν κρατῶν».

Ὁ ἐθνικὸς σύνδεσμος τῶν γυναικῶν τῆς Γαλλίας συνέκαλεσε εἰς συνέλευσιν ὅλα τὰ ὑπὲρ τῆς παγκοσμίου εἰρήνης γαλλικὰ σωματεῖα ὅπως καὶ πάντας τοὺς ἐπιθυμοῦντας, ὅπως αἱ μεταξὺ τῶν διαφόρων λαῶν διαφοραὶ λύονται σύμφωνα μετὰ τὸ δίκαιον καὶ τὰ δικαιώματα τῶν λαῶν καὶ ὅχι διὰ τῆς σκαιᾶς καὶ τυφλῆς ὑπεροχῆς, ἢν δίδουν τὰ ὅπλα.

Εἰς τὴν συνέλευσιν ὁμιλήσαν ὅλα τὰ ἐπιφανῆ μέλη τῶν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης σωματείων, ἀφοῦ προηγουμένως ἀνεγνώσθησαν τὰ ἀνταλλαγέντα τὴν ἡμέραν αὐτήν μετὰ τῶν γυναικῶν συνδέσμων τῶν ἄλλων χωρῶν τηλεγραφήματα. Τὸ τηλεγράφημα τῶν γυναικῶν τῆς Ἀμερικῆς εἶναι μία ἔντονος διακηρυχία κατὰ τῆς ἐκθέσεως, τὴν ὁποίαν ὀνόμασαν ἔκθεσιν πολέμου ἕνεκα τῆς πληθῆος τῶν ἐκτεθέντων φονικῶν καὶ καταστρεπτικῶν ὀργάνων τοῦ πολέμου. Μεταξὺ ἄλλων ὠραιότερα ὁμιλήσεν ὁ ἰατρὸς Hericourt, ἀντιπρόσωπος τοῦ Γαλλικοῦ Συνδέσμου ὑπὲρ τῶν δικαιῶν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πολιτοῦ, εἰπὼν: τὸ ἀποκλειστικὸν καὶ ἐπιβεβλημένον δικαίωμα τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ζωὴν, τοῦ τὸ ἀφαιρεῖ ὁ πόλεμος. Τιμὴ εἰς ὑμᾶς, κυρίαί μου, αἱ ὁποῖαι ἐκνήρυχθητε ἀπόστολοι τῆς κατὰ τοῦ πολέμου σωτηρίας ιδέας.

Ἡ κ. Flammarion πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου τῆς εἰρήνης καὶ τῆς διὰ τῶν γυναικῶν ἀφοπλίσεως τῶν λαῶν, ἀναφέρει τὰς ἐκ τῆς εἰρηνικῆς διαδηλώσεως τοῦ συνδέσμου των ἐντυπώσεις τῆς. Ἦκουσα ἄνδρας νὰ ἀποκαλύπτωνται κατὰ τὴν παρέλασιν τῶν διαδηλωτριῶν καὶ νὰ λέγουν: Μία μεγάλη ιδέα περῆ. Ἄς χαιρετίσωμεν τὰς πρωταγωνίστριας αὐτὰς τῆς εἰρήνης. Δὲν διατηρεῖ τὸ θάρραρον ἔθιμον τῶν πολέμων ἡ ἀνθρωπότης ἐπρόσθεσεν, ἀλλ' ἡ ἐγωιστικὴ μικροπολιτικὴ μετὰ τὰς ὑποκρησίας καὶ τὰς πονηρίας καὶ τὰ συμφέροντα καὶ τὰ πάθη τῆς.

Ἡ κ. Cahen ἀντιπρόσωπος τοῦ Παγκοσμίου Εἰρηνικοῦ Συνδέσμου τῶν γυναικῶν διὰ τῆς ἀνατροφῆς, εἶπεν ὅτι δὲν πιστεύει εἰς τὸ δυνατόν τοῦ ἀμέσου ἀφοπλισμοῦ, ἀλλ'

ὅτι διὰ τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῆς ἐπιτροπῆς τῶν γυναικῶν ἐπὶ τῶν παιδιῶν ἀπὸ τῆς μικρᾶς ἡλικίας, θὰ ριζωθῆ ἡ ἰδέα αὕτη. Λέγει ὅτι αἱ γυναῖκες, ὅλον ἐναπυσσόμενοι θὰ ἐπιδοθῶν εἰς τὴν εἰρηνικὴν ἐκπαίδευσιν καὶ ἀνατροφήν, διὰ τὴν ὁποῖαν ἡ ἔμφυτος καλοσύνη καὶ γλυκύτης των τὰς προορίζει καὶ θὰ γίνουσι αἱ πολυτιμότεραι συνεργάτιδες τῆς ἰδέας τῆς εἰρήνης.

Δὲν θὰ λέγουσι πλέον ὡς καὶ τῆς ἀρχαιότητος: ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τὰς, διότι θὰ ἀποστρέφονται τὰς ἀδελφοκτονίας καὶ ὁ πατριωτισμὸς των δὲν θὰ ἐμπνέεται ἀπὸ φυλετικᾶ μίσση.

Τὰ ἄγρια ἔνστικτα τὰ κληροδοτηθέντα ἀπὸ τὸ παρελθόν θὰ ἀντικαταστήσουσι μὲ τὴν βασιλείαν τῆς εἰρήνης, ἡ ὁποία θὰ ἐπιτευχθῆ διὰ τῆς ἠθικοποιήσεως τῶν λαῶν. Τὸ χυνόμενον αἷμα ἀπὸ τὸν πόλεμον θὰ διαδεχθῆ μία ὥρα καὶ καρποφόρος ἀνθῆσις εἰρήνης.

Παρισινῆ

ΤΟ ΜΑΡΑΜΜΕΝΟΝ ΚΡΙΝΟΝ

(Συνέχεια).

Ἡ Μίνα παραπονεμένη, διότι ὁ ἀδελφὸς τῆς τὴν ἀπέπεμψε μὲ κάποιαν σκληρότητα, ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητα, μὲ τὸ κεφάλαιον τῆς ἐπάνω εἰς τὸν ὄμον τῆς δασκάλως τῆς.

Ἡ Ἄννα, τῆς ὁποίας ἐπίσης ἡ καρδιὰ ἦτο πολὺ φουσκωμένη ἀπὸ ὅσα τῆς εἶχαν συμβῆ τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ἠσθάνθη καὶ τὰ ἰδικὰ τῆς μάτια νὰ τρέχουν ἀκράτητα.

Αἱ ψυχαὶ τῶν δύο νέων κοριτσιῶν ἀδελφώνοντο εἰς τὰ δάκρυα ἐκεῖνα, εἰς ἓνα πόνον, τοῦ ὁποίου τὰ αἶτια ἦσαν τόσον διαφορετικὰ καὶ ὁ ὁποῖος ἐν τούτοις ἦτο τόσον ὀρμητικώτερος εἰς τὴν ἐκρηξίν του διὰ τὴν Μίναν. Ἡ Ἄννα καὶ τὴν λύπην τῆς ἀκόμη ὅσον μεγάλη καὶ ἂν ἦτο, ἔπρεπε νὰ συγκρατῆ μέσα τῆς καὶ νὰ κανονίζῃ ἀνάλογα μὲ τὴν θέσιν τῆς.

Ἀπὸ μικροῦλα, ἄλλως, εἶχε συνειθίσει νὰ κλαίῃ χωρὶς λυγμούς, διότι καὶ εἰς τὸ σπῆτι τῆς τίποτε δὲν ἐξηγίωμεν περισσότερο τὴν μητέρα τῆς, ὅσον τὰ κλάματα τοῦ παιδιοῦ τῆς, ὅταν δικαίως ἢ ἀδίκως τὰ ἐκακομεταχειρίζετο.

Καὶ ἴσως μάλιστα τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ πόνος τῆς μικρᾶς νὰ ἦτο πολὺ ὀξύτερος, καὶ διότι ἦτο ἀσυνειθιστος νὰ ὑποφέρῃ καὶ διότι ὅσον μικρότερος εἶναι κανεὶς, τόσον ὀρμητικώτερα ἔχει τὰ συναισθήματα τῆς λύπης καὶ τῆς χαρᾶς, τὰ ὁποῖα φυσικὰ καὶ περνοῦν ἀπὸ τῆς μιᾶς στιγμῆς εἰς τὴν ἄλλην.

Ἡ Μίνα, μέσα εἰς τοὺς λυγμούς τῆς, ἀντελήθη ἕξαφνα ὅτι ἡ Ἄννα ἔκλαιε. Γιατί, τῆς εἶπε, σηκώνουσα ἕξαφνα τὸ κεφάλαιον τῆς, γιατί κλαίεις ἐσύ, κυρία Ἄννα, ἀφοῦ κανεὶς δὲν σὲ μαλώνει. Ὡ! πῶς σὲ ζηλεύω, ποῦ μπορεῖς νὰ κἀνης ὅ,τι θέλεις, καὶ νὰ μένης τὴν νύκτα ὅσον θέλεις, χωρὶς κανένας νὰ σὲ βιάζῃ νὰ κοιμηθῆς.

Ἡ Ἄννα ἐμειδίασε μέσα εἰς τὰ δάκρυά τῆς.

Τὰ ἀφελῆ λόγια τῆς μικρᾶς ἤρχοντο ὅσον εἰρωνεία τῆς τύχης εἰς τὴν μεγάλην δυστυχίαν τῆς. Ἴδου ὅτι τὸ ἀρχοντοκόριτσο ἐκεῖνο τὴν ἐζήλευε διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς, τὴν ἐζήλευε, διότι ἠμποροῦσε νὰ ἀγριπνῆ κάθε βράδυ καὶ νὰ

ἀφῆν ὀλίγον ἀπὸ τὸ φῶς τῆς καὶ πολὺ ἀπὸ τὴν ζῶν τῆς ἐπάνω εἰς τὰ ἀρχαῖα κείμενα. Διότι βεβαίως αὕτην τὴν ἐλευθερίαν, καὶ πάλιν κλεμμένην καὶ αὐτὴν, εἶχε μόνον τὸ δυστυχισμένο τὸ κορίτσι.

Ἐν τούτοις ἐπαρηγόρησε τὴν μικρὰν, τῆς εἶπεν ὅτι ὁ ἀδελφὸς τῆς ἀπὸ ἀγάπην τὴν ἔστειλε νὰ κοιμηθῆ, ὅτι εἶναι ὠραῖο πρᾶγμα νὰ ἔχουν τὰ κορίτσια ἀδελφόν, ὅταν μάλιστα δὲν ἔχουν πατέρα, καὶ μάλιστα ἀδελφόν καλόν ὅσον τὸν κ. Στέφαν. Ὅταν ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τοῦ νέου ἠσθάνθη ὅτι ἐκοκκίνιζε καὶ ὅτι ἡ καρδιὰ τῆς ἐκτυποῦσε πολὺ δυνατὰ, ἀλλὰ καὶ μὲ κάποιαν ἀνακούφισιν. Τί καλὸς ποῦ εἶναι ὁ κ. Στέφαν, Μίνα μου, ἐπρόσθεσε καὶ πάλιν μὲ ἀληθινὸν θαυμασμόν. Καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ χωρὶς κἄν νὰ σκέπτεται τί λέγει, ἤρχισε νὰ πλέκῃ γύρω εἰς τὸ ὄνομα τοῦ νέου ἓνα ἐγκώμιον θαυμασμοῦ, ἓνα ἀτελείωτον πανηγυρικὸν ἐπαίνων.

Ἐβλεπε κανεὶς ὅτι ἤθελεν, ἐποθοῦσεν ὅλος ὁ κόσμος νὰ αἰσθάνεται διὰ τὸν νέον ὅ,τι ἠσθάνετο αὐτὴ ἡ ἰδία, καὶ ὅτι ἐφοβεῖτο μήπως ἡ Μίνα δὲν ἦτο ἀρκετὰ ὀξυδερκής, ὥστε νὰ ἐκτιμᾷ καὶ νὰ λατρεύῃ τὸν ἀδελφόν αὐτὸν ὅσον τοῦ ἀξίζε. Καὶ ὅ,τι ἔλεγεν, ἐνόμιζεν εὐλικρινῶς ὅτι τὸ ἔλεγεν ἀπὸ ἐνθουσιώδη θαυμασμόν διὰ τὸν πρῶτον καλὸν ἄνθρωπον ὅπου πραγματικῶς ἀπαντοῦσεν, ἀφότου ἐνθυμεῖτο τὸν ἑαυτὸν τῆς, ὁ ὁποῖος εἶχεν εὐγένειαν ἀληθικὴν καὶ καλωσύνην μὲ ὅλους, ὡς καὶ μὲ αὐτὴν ἀκόμη.

Ἡ Μίνα τὴν ἤκουε μὲ εὐχαρίστησιν. Τὸν ἀδελφόν αὐτὸν μάλιστα τὸν εἶχε γνωρίσει πρὸ ἑνὸς μηνὸς καὶ ἠσθάνετο καὶ αὐτὴ πολὺν θαυμασμόν καὶ ὡς κἄτι νὰ τὴν εἶλκυε πρὸς αὐτόν, περισσότερο ἀκόμη σχεδὸν παρὰ ὅ,τι ἠσθάνετο διὰ τὴν μητέρα τῆς. Δι' αὐτὸ καὶ ἐλυπήθη τόσον, διότι ἐκεῖνος τὴν εἶχε διώξει τὸ βράδυ ἐκεῖνο.

— Ὅθ τοῦ εἰπῆς αὐριο νὰ μὴ μὲ μαλώσῃ ποτὲ πλέον καὶ ἐγὼ θὰ κάνω πάντα ὅ,τι θέλει, εἶπεν ἡ Μίνα. Καὶ διὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι πραγματικῶς θὰ ἔκανε ὅ,τι ἤθελεν ὁ Στέφαν ἐσηκώθη καὶ ἄρχισε νὰ ἐτοιμάζεται νὰ κοιμηθῆ.

Ἡ Ἄννα τὴν ἐβοήθησε νὰ γδυθῆ, τὴν ἐκτένισε, τῆς ἔβαλε νερὸ διὰ νὰ πλύνῃ τὰ κοκκινισμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα μάτια τῆς καὶ ὅταν ἡ Μίνα ἐμπῆκεν εἰς τὸ κρεβάτι τῆς, ἡ Ἄννα ἐκάθησεν εἰς τὸ τραπέζαιον τῆς, ἄνοιξε καὶ πάλιν τὴν σύνοψιν καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ.

Νὰ σοῦ πῶ, κυρία Ἄννα, εἶπεν ἡ Μίνα κάτω ἀπὸ τὸ σκέπασμά τῆς. Ἀφοῦ εἶναι Μεγάλη Παρασκευὴ ἀπόψε, καὶ ὅλοι πρέπει νὰ λυποῦνται, καὶ ἡ μένα μ' ἔστειλαν νὰ κοιμηθῶ, γὰρ νὰ σηκωθῶ αὐριο πρῶτ καὶ νὰ πάω νὰ μεταλάβω, γιατί ἔξω οἱ ἄλλοι παίζουν χαρτὰ; Μήπως τάχα οἱ μεγάλοι δὲν πρέπει νὰ μεταλαβάνουν, ἢ μήπως ἐγὼ ἔχω περὶ πολλὰς ἀμαρτίας ἀπὸ τὴν μαμὰ καὶ τὴν θείαν Ἀμάλια;

Ἡ Ἄννα δὲν εἶξερε τί νὰ εἰπῆ. Ἡ κυρία τῆς κάθε ὀλίγο τῆς ἔκαμνε παρατηρήσεις, ὅτι δὲν εἶδε καλὰ παραδείγματα εἰς τὴν Μίναν, πότε διὰ τὴν ἀδεξιότητά τῆς καὶ πότε διὰ τὴν δειλίαν τῆς. Ἀλλὰ τῶρα τί θὰ ἔλεγεν, ἐὰν ἤκουε τὴν κόρην τῆς καὶ τί ἔπρεπε νὰ τῆς εἰπῆ αὐτὴ ἡ ἰδία διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τοὺς μεγάλους;

Κοιμήσου τῶρα, Μίνα μου, καὶ αὐριο ἐρωτᾷς τὴν μαμὰ

σου, μόνη σου, εἶπεν, ὕστερα ποῦ ἐσκέφθη ὀλίγον. Αὐτὴ πραγματικῶς δὲν εἶξερε τί νὰ ἀπαντήσῃ. Εἰς τὸ σπῆτι των χαρτὰ δὲν ἐπαίζαν ποτέ, ἐννοοῦσεν ὅμως ὅτι ἡ διασκέδασις αὐτὴ δὲν ἦτο ἀκριβῶς καὶ ἀπολύτως ἠθικὴ. Ἐπειτα τέτοια βραδεία, ὅπου ἡ μπαμπ' Μάρω μὲ ὅλα τὰ γηρατειὰ τῆς ἔκανε πενήντα μετάνοιες ἐμπρὸς εἰς τὸ καρυδένιο εἰκονοστάσιον καὶ τὴν ἔβαζε νὰ κάμῃ καὶ αὐτὴ ἄλλες πενήντα, καὶ ὅπου εἶδαν τὴν τελευταία πεντάρα των, τὴν ὁποῖαν ἔκοβαν ἀπὸ τὸ ψωμί των γὰρ νὰ ἀγοράσουν λαμπάδες γὰρ τὸν ἐπιτάφιο, τέτοια βραδεία νὰ διασκεδάζουσι, τῆς ἐφαίνετο ὀλίγον παράξενο. Ἀλλὰ οἱ πλοῦσοι μποροῦν νὰ κάνουν ὅ,τι θέλουν, ἐσκέφθη ἔπειτα. Οἱ πλοῦσοι δὲν εἶναι ὅσον ἐμᾶς τὴν φτωχολογεία, ἔλεγεν ἡ μάνα τῆς πάντα. Αὐτοὶ καὶ ἐστὸ νόμο καὶ ἐστὴ θρησκεία εἶναι ἄλλοι.

Ἐξαφνα μέσα εἰς τὰς σκέψεις τῆς αὐτὰς ἤκουσε πάλιν τὸ ὄνομα τῆς. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐνόμισεν ὅτι τὴν ἐφώναζαν καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα. Ἀλλ' ἐκεῖ ἐστάθη, διότι μία φωνὴ ἀγαπημένη ἤρχετο πάλιν ὡς παρηγοριὰ τοῦ θεοῦ νὰ τὴν θυθίσῃ εἰς ἔκστασιν. Ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ Στέφαν, ὁ ὁποῖος ἔλεγε: Τότε ὅ,τι κερδίσωμεν νὰ τὸ στείλωμεν αὐριο ἀνώμως εἰς τὴν μητέρα τῆς καυμένης τῆς κ. Ἄννας....

Ἴδου ἀκριβῶς τί εἶχε συμβῆ, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ὅπου ἡ κ. Ἄννα εἶχεν ἀποσυρθῆ εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς. Μετὰ τὴν παρέλασιν τῶν Ἐπιταφίων, ὅλη ἡ συντροφιά τῆς κ. Μοίρα ἐπανῆλθεν εἰς τὸ μεγάλο δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ὡς ἐχωρίζετο μὲ ἓνα παραβάν, ἐμοιράζετο εἰς σκλονάκι καὶ εἰς ὑποδωμάτιον τῆς κυρίας. Ἐκεῖ εἶχαν ἔλθῃ καὶ ἡ κ. Κούρη μὲ τὰ κορίτσια τῆς καὶ ὅλοι μαζὴ ἔπιναν τὸ τσάι των. Ἡ Ἀμάλια, ἡ ὁποία εἶχε καθίσει κοντὰ εἰς τὸν κ. Νιόνιο διὰ νὰ πειράζῃ τὴν Ἀριέτταν, ἡ ὁποία τὸν ἐζήλευε φοβερά, ἤρχισε νὰ τοῦ λέγῃ μὲ τρόπον μυστικόν: Ἐπὶ τέλους θὰ παίζωμε, ἢ δὲν θὰ παίζωμε;

— Ὅθ τῆς πάω πρῶτα σπῆτι καὶ ἔπειτα γυρίζω καὶ παίζωμεν. Μεγαλοπαρασκευαϊατικὸν θὰ ντοῦς φανῆ βαρὺ τὸ παιχίδι καὶ αὐριο ἢ πεθερά μου θ' ἀρχίσῃ πάλιν τὸν ἀναβαλλόμενον γὰρ τοὺς Κερκυραίους καὶ τοὺς Ζακυνθίους.

Αἱ! λοιπόν! νὰ φεύγετε γλήγωρα. Γιατί δὲ μποροῦμε νὰ ξημερωθοῦμεν ἀπόψε. Καὶ πραγματικῶς εὐθὺς ὅπου ἐτελείωσε τὸ τσάι, ὁ Νιόνιος ἐσηκώθη καὶ ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως.

Εἰς τὸν δρόμον εἶπε μὲ τρόπον ὅτι εἶχε συνέντευξιν μὲ ἓνα ὑπουργὸν φίλον του διὰ μίαν μεγάλην ὑπόθεσιν, καὶ ἐφάνη βιαστικὸς διὰ νὰ μὴ τύχῃ καὶ ὁ φίλος του ὁ κ. Ὑπουργὸς ἐπήγαγε νὰ κοιμηθῆ.

Ἡ Ἀριέττα δὲν ὑπωπεύθη τίποτε, ἔτρεξαν μάλιστα ὅλοι των βιαστικοί, διὰ νὰ μὴ ἐμποδίσουν τὸν Νιόνιο ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του. Τοῦτο δὲν τὴν ἠμύδισε νὰ τοῦ κάμῃ μίαν μικρὰν σκηνὴν ζηλοτυπίας διὰ τὴν δασκαλίτσα τῆς κ. Μοίρα, τὴν παρακατιανήν, ὅπως τὴν ἔλεγεν.

Ὁ Νιόνιος ἐγέλασε, τὴν εἶπε ἀνόητο παιδί, ὠρτίσθηκεν, ὅτι οὔτε εἶχε προσέξει τὴν κοπέλλα ἐκείνη, ποῦ τοῦ φαίνονταν ἑτοιμὴ νὰ ξεψυχήσῃ καὶ ἐζήτησε τὸ κλειδί τῆς ἐξώ-

θυρας διὰ νὰ μὴν ἀνησυχῆσῃ οὔτε τοὺς ὑπηρέτας, ὅταν θὰ ἐπέστρεφε.

Μετὰ ἐν τέταρτον μάλιστα εὐρίσκατο καὶ πάλιν εἰς τὸ σαλονάκι τῆς κ. Μοίρας, ἐνθρονισμένος εἰς τὸ τραπέζι τὸ στρογγυλὸ μὲ τὴν Ἀμάλια δεξιὰ του καὶ ἀριστερὰ τὴν κουριάδα τῆς κ. Μοίρα, τὴν κ. Τζούλια, ἡ ὁποία εἶχεν ἀκολουθήσει τὸν Ἐπιτάφιο τῆς Ἀγίας Εἰρήνης, ὡς τὸ ἐσυνείθιζε κάθε χρόνον, γὰρ τὸ καλὸ, καὶ ἡ ὁποία εἶχεν ἔλθει πρὸ ὀλίγου.

Ἡ κ. Τζούλια ἦτο μία γερωντοκόρη, πενήντα περίπου χρόνων, ἐμπορογυναῖκα καὶ ἀρκετὰ ἀνηθρὰ ἀκόμη, ὥστε νὰ μὴν τῆς λείπουν καὶ οἱ ὑποψήφιοι γαμπροί. Ἄν καὶ κατὰ τὴν γνώμην τῆς, ὅπως ἔλεγε γελῶσα ζωηρότερα ἀπὸ ὅσον ἔπρεπε, οἱ γαμπροὶ θὰ ἐθαύμαζαν περισσότερο τὴν τσέπη τῆς ἀπὸ τὸ πρόσωπό τῆς. Ὅπως δὴποτε ἦτο ἀνοικτόκαρδη, καλὴ, γενναία καὶ ὅσα χρέματα τῆς ἐπερίσσευαν ἀπὸ τὸ εἰσοδήμα τῆς τῶν πεντακοσίων δρ. τὸν μῆνα, τὰ ἐμοίραζεν εἰς πτωχὰς οἰκογένειες, ἀρχοντοξεπεσμένες, ὅπως τῆς ἔλεγεν, ἀπὸ ἐκεῖνες ποῦ δὲν μποροῦν νὰ ζητοῦν ἐλεημοσύνη. Εἰς ἄλλους πτωχοὺς δὲν εἶδε ποτέ τῆς οὔτε μίαν πεντάρα. Γι' αὐτοὺς ἦταν τὸ πτωχοκομεῖο καὶ οἱ δρόμοι καὶ ἡ Φιλόπτωχος καὶ ὅλη ἡ φιλανθρωπία τῆς πενταρολογίας τῶν κεντρικῶν δρόμων.

Ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς τῆς ἐν τούτοις τοὺς ἐκλεκτούς, ὅπως τοὺς ἔλεγεν, ἐξαίρεσιν ἔκαμνε ἡ Ἀνέζω καὶ τὸ κορίτσι τῆς. Ἡ Ἀνέζω ἦτο παλαιὰ οἰκογενειακὴ των ψυχολόγη καὶ ἡ κ. Τζούλια τὴν ἐβοηθοῦσεν, ὅχι ὅμως τόσον ὅσον τῆς ἄλλες πτωχῆς τῆς, τῆς καλομαθημένης. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχε φέρῃ τὴν ἐλεημοσύνην τῆς διὰ τὸ Πάσχα εἰς τὸ πτωχικὸ σπιτάκι τῆς Ἀνέζως, τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ὅπου ἡ γρηὰ ἐκρεμοῦσε καὶ πάλιν τὰ δύο ἐξαγορασθέντα τάλληρα εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ ἀγίου Νικολάου.

Ἡ κ. Τζούλια εἶχε φθάσει ὡς τὴν πόρτα τοῦ ὑπογείου, χωρὶς νὰ τὴν ἰδῆ κανεὶς καὶ καθὼς πάντα ἡ πόρτα ἐκείνη ἦτο ἀνοικτὴ διὰ νὰ μπαίνῃ μέσα ὀλίγον φῶς, ἡ κ. Τζούλια εἶχε παραστῆ εἰς μίαν σκηνὴν τόσον συγκινητικὴν, ὡς ἔλεγεν, ὥστε δὲ θὰ τὴν ἐξεχνούσε ποτέ εἰς τὴν ζῶν τῆς.

Ἡ γρηὰ ἦτο μόνη, διότι ἡ Ἀνέζω μάλιστα εἶχε φέρῃ τὰ τάλληρα καὶ τὰ κερὰ, εἶχε τρέξει εἰς τὴν γειτονεία, γὰρ νὰ σφουγγαρίσῃ τὸ σπῆτι τῆς μπακαλιναῖς των. Ἡ γρηὰ λοιπὸν τρικλίζουσα καὶ πάντοτε στηριζομένη εἰς τὸ ραβδάκι τῆς, εἶχε βάλει τὰ δύο κερὰ μέσα εἰς δύο μικρὰ μπουκαλίνα, καὶ τὰ εἶχε τοποθετήσῃ εἰς μίαν καρέκλα μπροστὰ εἰς τὸ εἰκονοστάσιον. Εἰς ἓνα λιβανιστήρι χωματένιο ἐτρεμύσθουν δύο τρία καρβουνάκια ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐσκορπίζοντο σύννεφα λευκὰ ἀρωματισμένου καπνοῦ μέσα εἰς ὅλο τὸ δωμάτιον. Ἡ γρηὰ ἀφοῦ μὲ τὸ τρεμουλιαστὸ χέρι τῆς ἐλιθάνισε τὸ εἰκόνισμα, ἔπειτα ἐπῆρε τὸ κεντητάκι εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν δεμένα τὰ τάλληρα, τὸ ἔλυσε, τὰ ἐπλησίασε καλὰ εἰς τὰ μάτια τῆς κάτω ἀπὸ τὰ γυαλιά τῆς διὰ νὰ πεισθῆ ὅτι δὲν τῆς τὰ ἄλλαξαν, ὅτι ἦσαν ἀλήθεια τὰ ἀσημένια τάλληρα τοῦ ἀγαπημένου τῆς Ἀγίου καὶ τότε τὰ ἐπέρασεν εἰς ἓνα κορδονάκι, ἔκαμε τρεῖς φορές τὸ σταυρὸ τῆς, τὰ ἐφίλησε καὶ

τά ἔφερον εἰς τὸ μέτωπόν της καὶ ἔπειτα τὰ ἐκρέμασεν εἰς τὴν παλαιὰν θέσιν των.

Ἐνας μεγάλος στεναγμὸς ἀνακουφίσσεως ἠκούσθη ἔπειτα ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ σύννεφα τοῦ καπνοῦ, ὅπου ἡ ἀσχημη σιλουέτα τῆς γῆρας διεγράφετο μᾶλλον ὡς σῶμα ζῶον ἢ ἀνθρώπου καὶ λόγια μεγαλοφώνου προσευχῆς με ἕνα δόξα σοι ὁ θεός, δόξα σοι ἐτελείωσαν τὴν μικρὰν αὐτὴν τελετήν, τὴν ὁποῖαν ἡ κ. Τζούλια ἐδιηγήθη εἰς τὴν συντροφιά των, ἐνῶ ἐπερίμεναν τὸν Νιόνιο γιὰ νὰ ἀρχίσῃ τὸ μάους.

Ἐπρόσθεσε μάλιστα ὅλην τὴν ἱστορίαν τῆς διαθήσεως τοῦ πρώτου μισθοῦ τῆς Ἄννας, ὅπως τῆς τὴν εἶχεν εἰπεῖ ἡ μπαμπ' Μάρω, ὅταν ἔπειτα ἡ κ. Τζούλια εἶχεν εἰσελθεῖ εἰς τὸ δωμάτιον διὰ νὰ δώσῃ τὸ μικρὸν βοήθημά της.

— Νά! γιατί ἦταν ὡμορφη, ὅταν ἐγύρισεν ἀπὸ τὴν μητέρα της, εἶπεν ἡ Ἀμάλια πρὸς τὸν Στέφα.

— Ποιὰ ἦτον ὡμορφη; εἶπεν ὁ Νιόνιος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀκούσει τὴν τελευταίαν φράσιν τῆς Ἀμάλιας.

— Τὸ κακόμοιρο τὸ κορίτσι, ποῦ ἐστενοχωρήσατε πρὶν με τὸν τρόπο σας....

— Ἐγὼ νὰ στενοχωρέσω κορίτσια, ποτέ, ποτέ μου, δὲν ἔκανα τέτοιο ἔγκλημα. Ἀλλὰ ἡ ὥρα περνᾷ καὶ ὁ ὑπουργός μου δὲν ἔμπορῇ νὰ ξημερωθῇ με τὸν βουλευτή του, ὅπως νομίζῃ ἡ Ἀριέττα, κοντεσίνα μου. Καταλαβαίνετε, εἶπεν ὁ πολιτευτής, ἀνακατόνων τὴν τράπουλα.

— Καλὲ δὲν τρέπεσθε νὰ παίζετε τέτοια θραδειά; εἶπεν ἡ κ. Τζούλια.

Ἡ Ἀμάλια ἐθύμωσε μίαν στιγμὴν με τὴν παρατήρησιν αὐτήν, ἀπὸ φόβον μήπως τὸ παιχίδι ματαιωθῇ. Πηγαίνετε σεῖς νὰ προσευχηθῆτε καὶ γιὰ μᾶς, εἶπεν ἡμεῖς ἔχομε και-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΚΑΤΡΑ

Ἡ διδασκάλισσα με τὴν μονότονον φωνήν της εἶπε:

«Ναί, παιδιά μου, ἡ μούμια αὐτὴ με τὸ ξηρὸν πρόσωπον, τὸ ὁποῖον διὰ μέσου τῶν αἰῶνων κρατεῖ ἀκόμη ἔκφρασιν μεγαλείου εἶνε τὸ λείψανον τοῦ Αἰετὸς τοῦ I τοῦ ἰδίου, ὁ ὁποῖος ἐνομφεῦθη τὴν ἐγγονὴν τοῦ Φαραῶ Amenhote III, τὴν θαυμασίαν πριγκίπισσαν Τάι, τῆς ὁποίας τὴν ἱστορίαν σὰς διηγῆθη καὶ ἡ ὁποία ὑπῆρξε ἡ μητέρα τοῦ Ραμφῆ III.

Ἡ Ἀγγίλι ἐσταμάτησε διὰ ν' ἀναπνεύσῃ, αἱ νέαι πριγκίπισσαι, ἀμαθήτραι τῆς, ἐπωφεληθήσαν ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην διὰ νὰ προχωρήσουν, βιαζόμεναι νὰ ἴδουν τὰ κοσμήματα τὰ ὁποῖα ἐγνωρίζαν ὅτι εὐρίσκοντο εἰς τὴν πλησίον αἰθουσαν.

Ἦτο ἡ δεκάτη φορά τουλάχιστον ὅπου ἡ μίς Μῶδ τὰς ἔφερεν εἰς τὸ μουσεῖον καὶ ποτὲ ἄλλοτε αἱ ἐξηγήσεις τῆς σοφῆς διδασκαλίσης δὲν ἦσαν τόσον λεπτομερεῖς καὶ ἐνοχλητικαὶ διὰ τὰς νέας μαθητρίδας τῆς.

Καὶ ὅμως ἡ νεωτέρα, ἡ Ζέμπρα προσπαθοῦσε νὰ φαίνεται προσεκτικὴ τὸναντίον ἡ μεγαλειότερα ἐλάμβανε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ λεπτὸν ὕφασμα τοῦ γιασμακιοῦ τῆς ὕψος αὐθάδες ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος δὲν ἐνδιαφέρεται διόλου διὰ λαοὺς οἱ ὁποῖοι ἐξέλειπαν πλέον.

Ἀλήθεια, ἐφάνησαν νὰ λήγουν τὰ μεγάλα περιγελαστικά μάτια της, ὅλοι αὐτοὶ οἱ βασιλεῖς οἱ πρὸ τῶσαν ἐτῶν νεκροὶ ἔκαμαν ὡραῖα πράγματα, ἀλλὰ δι' ἐμὲ εἶνε ἐντελῶς ἀδιάφορα.

Καὶ βεβαίως, ἐκεῖνο τὸ ὅπσον ἔλεγον τὰ περίεργα μάτια τῆς πριγκίπισσας Καίρας τὸ σκέπτετο. Κόρη ἐξευγενισμένη ἑνὸς πασᾶ πολὺ τοῦ κόσμου, ἔπερνε ἀπὸ τὴν ζωὴν τὰς καλλιτέρας εὐχαριστήσεις της, καὶ ἀραβωνιασμένη πρὸ τίνος χρόνου, ἐπερίμενε με ἀνυπομονησίαν πότε ὁ

ρὸν ἀκόμη, ἐμουρμούρισε χαμηλότερα, ὥστε νὰ ἀκουσθῇ ἀπὸ τὸν Στέφα, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο εἰς τὸ πλάϊ της.

Τότε ὁ Στέφας ἐπενέθη με τὴν πρότασίν του. «Ο, τι κερδίζωμεν νὰ τὸ στείλωμεν αὔριον ἀνωδύμως εἰς τὴν κρυμμένην τὴν μητέρα τῆς κ. Ἄννας.

— Μπράβο, μπράβο, εἶπεν ἡ Ἀμάλια, κτυπῶσα τὰ χέρι. Μόνον ὁ Στέφας ἔχει τέτοιες ὡραίες ἰδέες. Καλὲ γλήγορα. Μὴ χάνωμε καιρό. Καὶ τὸ ὡραῖο εἶναι ποῦ τώρα θὰ πιάξῃ καὶ ἡ κ. Τζούλια.

Ἡ κ. Τζούλια πραγματικῶς, εὐθὺς ὡς ἤκουσε τὴν πρότασιν τοῦ Στέφα, ἔβγαλεν ἀπὸ τὸ πορτοφόλι της πέντε μονόδροχμα κινουόργια καὶ τᾶβαλεν ἐμπρὸς της.

ΠΑΓΑ ΛΑΛΕΟΥΣΑ

Ἀπὸ ἕνα βιβλιαράκι τοῦ κ. Παύλου Νιρβάνα ἄσπρο, ἔμορφο, ποῦ κλείει μέσα του ἕνα ἀργυρὸ κελάρυσμα πηγῆς δροσερᾶς, πηγῆς ποιητικῆς, γεμάτης ἀπὸ τρυφερότητα καὶ ἐμπνευσιν, μεταφερόμεν ἐδῶ ὀλίγα τετράστιχα:

ΑΚΟΥΑΡΕΛΑ

Μπόρα δροσάτη τοῦ Μαῖου, με τὸ τρελλὸ χαλάσι,
Εἶν' ἡ βροντὴ σου χᾶιδμα κ' ἡ ἀστραπή σου νάζει...
Καὶ τὰ λευκὰ σπιτόπουλα, σὶνὸν ἔρμο γιαιλὸν ὄξω,
'Ο Μᾶης μ' ἕνα οὐράνιο τὰ στεφανώνει τόξο.

ΖΩΗΣ ΟΝΕΙΡΟΝ

Ποῦ εἶν' ἡ πατρίδα σου, πουλί, ποῦ λάμνεις σὶνὸν αἰθέρα;
Τῆ θάλασσα ἔχω μάνα μου, τὸν οὐρανὸ πατέρα
Ποῦθ' ἔρχεσαι καὶ ποῦ κινᾷς πιδὸ γλίγωρο ἀπ' τὸ κῆμα;
Πῶς ἡ φωλιά μου, ἐδῶ ἡ ζωὴ, μπροστὰ ἕνα ὡραῖο μνῆμα.

γάμος θὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν αὐστηρὰν κηδεμονίαν τῆς μίς Μῶδ. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἤρχετο νὰ ζητήσῃ μέσα εἰς τὸ θαυμάσιον αὐτὸ μουσεῖον, δὲν ἦσαν, ὅπως ἐνόμιζε ἡ σοφὴ διδασκάλισσα, τὰ μαθημάτά της διὰ τὴν Αἰγυπτιακὴν ἀρχαιότητα, ἀλλ' ἡ περίεργος εὐχαριστήσης ὅπου ἐπροξενουσε πάντοτε εἰς τὴν ψυχὴν της, ἡ ἐπίσκεψις τοῦ παλατιοῦ αὐτοῦ διὰ τὸ ὁποῖον ἐλέγοντο τόσον περίεργαι ἱστορίαι. Ἡ Καίρα ἐπερνοῦσε χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ κυττάξῃ ὅλους ἐκείνους τοὺς θησαυροὺς τοὺς ὁποῖους με θρησκευτικὴν ἀγάπην εἶχον συναῖε ὀλόγωρά της τόσαι σφοδαί, οἱ ὁποῖοι ἐλάτρευον τὴν ἀρχαίαν τέχνην καὶ ἐπιθυμοῦσαν νὰ ἐαναφέρουν εἰς τὸ φῶς τὸ χαμένο μεγαλεῖόν της.

Τούναντίον παρετήρη με προσοχὴν τὶς πόρτες, τοὺς μεγάλους καθρέπτας καὶ τὰ πλατεῖα παράθυρα, ὅπου ἄλλοτε ἐστάθησαν ὡραῖαι πριγκίπισσαι. Τὸ παλάτι αὐτὸ τὸ ὁποῖον μετέβαλον εἰς μουσεῖον τὴν ἐτραβοῦσε πάντοτε, καὶ ὠνευετο ἕνα ὄμιον διὰ νὰ ζήσῃ μέσα.

Τώρα εἶχον φθάσῃ εἰς μίαν αἰθουσαν τοῦ πρώτου πατώματος καὶ ἡ ἀκούραστος διδασκάλισσα ἐπροσπαθοῦσε, με τὸ βιβλίον εἰς τὸ χέρι, νὰ δεῖξῃ εἰς τὴν μικρὰ Ζέμπρα τὴν ὁμοιότητα τῶν προϊόντων τῆς ἐποχῆς τοῦ Φαραῶ με τὰ σημερινὰ καὶ εἰδείχε με τὸ δάκτυλον εἰς τὴν μαθητρίαν της, διάφορα μικρὰ πράγματα ὁμορφα, ἀορίστου χρώματος, τοποθετημένα μέσα εἰς πινακίαι καὶ κλειδιά εἰς τὶς βιτρίνες.

Ἡ μικρὰ ἀκουγῆ με τὸ στόμα ἀνοικτόν, με τὰ μάτια ἀπλανῆ, εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἀποπετρομένη ἀπὸ ὅλα ὅσα ἤκουε, ὥστε νὰ ὁμοιάξῃ με τὰ φυτὰ καὶ τοὺς καρπούς ὅπου τῆς ἔδειχναν.

Ἡ Καίρα, με τὸ ἔσυχον θῆμά της, ἐπέραπεν εἰς τὴν συνεχόμενην σέρρα καὶ ἐκεῖ κυττάζουσα τὰ μωσαϊκὰ τῶν δειροστοιχιῶν ἐσκέπτετο. Ἄ! πόσον περισσότερο ἦτο εὐχαριστήμενη νὰ θλίπῃ τὰ ὡραῖα ἐκεῖνα δένδρα, παρὰ τοὺς ξηρούς καὶ μαυρισμένους σπόρους ὅπου ἐφύλαττον μεσὰ εἰς τὶς βιτρίνες. Τὶ θαυμάσια ὅπου ἦσαν αἱ λατάναι καὶ αἱ ἀκαν-

ΓΑΛΗΝΗ

'Ωσὼν γαλάσιος θάνατος ἀπλώθηκε ἡ γαλήνη,
Τὸ μέγα φῶς θεῖο σάβανο σὶνὸν ὕπνο τῶν κυμάτων,
Καὶ ἀπ' τὸν ἀκίνητο οὐρανὸ σιωπηλὴ ἡ Σελήνη
Σταλάζει φίλτρα μουσικὰ στὴ γῆ τῶν ἀθανάτων.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΟΡΘΟΣ

Παρθενικὸ ξημέρωμα στοῦ Αἰγαίου τῆ γαλήνη...
'Ἡ πλάση ἡ νεογέννητη πλέει σὲ θεῖον αἰθέρα,
'Απὸ τὰ ὄργια τῆς νυκτὸς λιπόθυμη ἡ Σελήνη,
Χαρὰ Θεῶν ἡ Ἑλληνικὴ ἀνέτειλεν ἡμέρα.

ΚΡΙΝΟΥ ΥΜΝΟΣ

Σὰν κρίνο ὑψώθηκε σὶνὸ φῶς τὸ θεῖο τ' ἀναστήμά σου
'Αὔλα χᾶδια γύρω σου οἱ αἶρες κ' οἱ εὐωδίες
Καὶ μιὰ σιωπὴ ἀπλώθηκε σεμνὴ ὀλόγυρά σου,
'Ωσὼν θανάτου προσευχὴ μέσα σὲ ὄργιων θυσίες.

ΕΥΛΟΓΙΑ ΚΑΚΟΗΘΗΣ

Ἡ κακοήθης εὐλογία κατέστη σπανιωτάτη καὶ μάλιστα ἐξαιρετικῶς παρὰ τοῖς μικροῖς παιδίους, ἀφ' ὅτι ἤρχισεν ὁ δαμαλισμός, διὰ τοῦτο καὶ μικρὸν θέλωμεν ἀσχοληθῆ περὶ αὐτῆς.

Ἡ κακοήθης εὐλογία εἶναι ἐκεῖνη εἰς τὴν ὁποῖαν αἱ φύλκταιναι εἶναι τόσον συμπετυκνωμένοι ὥστε συγχωνεύονται μεταξὺ των. Ἡ ἐξάνθησις συνοδεύεται ὑπὸ οἰδήματος, ἕπερ προσδίδει εἰς τὸ πρόσωπον, εἰς τὰς χεῖρας καὶ εἰς τοὺς πό-

θαι μέσα εἰς τὸν κῆπον αὐτὸν καὶ τὶ ὡραῖα ὅπου θὰ ἦτο νὰ εἶνε κανεὶς ἔκπλωμένος ἐκεῖ, ἐπάνω εἰς μεταξωτὰ στρώματα καὶ ν' ἀκούῃ ἀπὸ τὶς σκιάδες ὅπου τὸν περιτριγυρίζουν παλαιῆς ἱστορίας, με τὶς ὁποῖας ναυορίζουν ἀκόμη τὶς γυναικῆς τὶς κλεισμένες μέσα εἰς τὰ χαρῆμα.

Ἐπειτα τὸ ἀνήσυχον καὶ περίεργον πνεῦμά της ἐπετοῦσε πρὸς ἄλλας εὐτυχίας δόξης καὶ ἔρωτος. Ἐκεῖ μέσα ἔβλεπε νὰ γεννῶνται εἰς ψυχὰς ἀγρίας καὶ ὡραίας, αἰσθήματα εὐγενῆ καὶ μίση φοβερά καὶ νὰ πλέκωνται συνομοσῆαι καὶ νὰ προετοιμάζονται θολοφονίαι.

Τὰς σκέψεις τῆς Καίρας διεκοψε ἡ φωνὴ τῆς μίς Μῶδ:

— Ἐλάτε λοιπὸν πριγκίπισσα, θὰ σᾶς δεῖξω μίαν ἀνακάλυψιν τὴν ὁποῖαν δὲν γνωρίζετε ἀκόμη.

Ἡ νέα πριγκίπισσα πάντοτε ὑπὸ τὴν ἐπιτροχὴν τῶν ὄνείρων της, ἤκολούθησε τὴν διδασκάλισσαν ἐμπρὸς εἰς ἕνα φέρετρον ἀπὸ μαλλὶ μικρότερον ἀπὸ τὰ ἄλλα καὶ ἐκύτταξε.

Ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ μαλλὶ εὐρίσκετο, μέσα εἰς ἕνα πλούσιον σαρκοφάγον, μιὰ μούμια ἐξαιρετικῶς καλὰ διατηρημένη. Τὸ κεφάλι της, χρώματος σὰν περγαμνῆς, ἐκλινε πρὸς τὸν ἀριστερὸν ὄμιον σὰν κουρασμένο, ἕνα χαμόγελο ἐφάνετο ὅτι μισοάνοιγες τὰ χεῖλι τὰ ὁποῖα ἄφηναν νὰ φαίνονταί κατάσπρα δόντια. Τὰ μαλλιά της ἐπερταν εἰς τοὺς ὄμιους της πλεγμένα μικρὰ, μικρὰ πλεξιδικαία, κατάμαυρα εἰς τὰ ὁποῖα εἰς μερικὰς θέσεις καὶ κενὰ εἶχε ἀφήσει στίγματα κόκκινα. Ἐνα περιδέραιον ἐστόλιζε τὸ κακόμοιρο στήθος της τὸ ἀποξηραμένο, τὰ χέρι τῆσαν σταυρωμένα ἐπάνω εἰς τὴν κοιλία καὶ γεμάτα ὅλα τὰ δάκτυλα με πολῦτιμα δακτυλίδια, τὰ γυμνὰ πόδια της ἦσαν ἀπιστεύτως μικρὰ καὶ τὰ νύχια βαμμένα καὶ αὐτὰ με κινὰ, γυρλάντες ἀπὸ γιασμιά καὶ ἄνηθ' Ἰαπωνικὰ ἦσαν τυλιγμένες τριγύρω εἰς τὸ σῶμα, καὶ μαρτυροῦσαν καλλίτερα καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιγραφὴν τὸ γένος καὶ τὴν ἡλικίαν τῆς νεκρᾶς.

Ἡ μίς Μῶδ ἐκύτταξε τὸν ὀδηγόν της, ὁ ὁποῖος ἔλεγε: «Ἀσσενίθ: δας μορφήν τερατώδη. Ἄπασα ἡ ἐπίδερμις ὑπεγείρεται ὡς ἐπίστρωμα ἕνεκα τῆς διασπάρσεως, ὅπως ὑπεγείρεται ἐν τοῖς ἐκδορίοις ἡ ἐπίδερμις ὑπὸ τοῦ ὄρου. Οἱ δυστυχεῖς ἀσθενεῖς εὐρίσκονται εἰς κατὰστασιν τελείας ἐκλίσεως καὶ ἀναδίδουσιν ὀσμήν δυσώδη καὶ ἀποθνήσκουσι μετὰ τινὰς ἡμέρας.

Ἡ αἰμορραγικὴ εὐλογία ἦτο παλαιότερον γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα πορφύρα. Εἶναι νόσος φρικώδης φονεύουσα ἐντὸς εἴκοσι τεσσάρων ἡ τεσσαράκοντα ὀκτῶ ὡρῶν. Τὸ αἷμα ἀποσυνηθέμενον ἐξέρχεται ὡς ἰδρὼς ἐκ τοῦ δέρματος τοῦ προσώπου καὶ τοῦ σώματος, ἄπασα δὲ ἡ ἐπιφάνεια τοῦ σώματος λαμβάνει χροῖαν ἐρυθρᾶς τρυγός. Οἱ ἀσθενεῖς χάνουσιν αἷμα πανταχόθεν. Συχνάκις τὸ αἷμα ἐξέρχεται ὀλίγον τι βραδύτερον εἰς τὰς φυλκταίνας, ἀλλὰ καὶ ἡ ποικιλία αὕτη δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ὀλεθρία τῆς ἑτέρας.

Εὐλογία ἐλαφρά.—Εὐλογοειδές.

Ὅσον σπάνιον εἶναι σήμερον νὰ παρατηρήσωμεν τὰς φοβεράς μορφὰς τῆς εὐλογίας, ἄς ἀνωτέρω ἀνεφέρωμεν τόσον περισσότερον κοινὸν εἶναι τὸ εὐλογοειδές. Τοῦτο εἶναι ποικιλία τῆς εὐλογίας σχεδὸν πάντοτε κλοθῆς, ἦτις ἀπαντᾷται παρὰ τοῖς παιδίους τοῖς ἦδη δαμαλισθεῖσι. Ἡ ἐλάττωσις αὕτη τῆς βαρύτητος ὀφείλεται εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς δαμαλισθῆς. Ὁ πυρετὸς καὶ ἡ ὀσφυαλγία εἰς τὸ εὐλογοειδές κατ' ἀρχὰς εἶναι ἱκανῶς ἔντονοι, ἀλλὰ πάντα τὰ ἐπιφθορα ταῦτα φαινόμενα ἐξαφανίζονται, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ἐξάνθημα ἐκδηλωθῆ. Τοῦτο συνίσταται ἐκ βλατιδίων λίαν ἀπομεμονωμένων, ἀραιοτάτων, αἰτίνες λαμβάνουσι σχῆμα φυσαλλιοειδές, ἀλλὰ μὴ ὑψισταμένων τὴν φλεγμαίνωδη ματα-

πριγκίπισσα, ἀγαπητὴ κόρη τῆς σελήνης, ἀπέθανε ἀραβωνιασμένη, τὴν παρμονὴν τοῦ γάμου της, με τὸν Ἀσορτάζεν. Ἡ ὡραιότερᾶ καὶ θελατικώτερα πριγκίπισσα τῆς ἐποχῆς της.

Ἡ Καίρα σιωπηλὴ ἐσπυλλογίζετο. Πῶς μία πριγκίπισσα ἀραβωνιασμένη ὅπως ἐκεῖνη, αὐτὴ ἡ κόρη τῆς Αἰγύπτου με τὴν ὁποῖαν εἶχαν κοινὴν πατρίδα, ἐκοιμᾶτο ἐκεῖ περισσότερον ἀπὸ εἴκοσι αἰῶνας...

Καὶ αὐτὴ βεβαίως εἶχε ὄνειρευθῆ μακρὰν σειρὰν ἡμερῶν εὐτυχίας καὶ ἔρωτος, καὶ αὐτὴ ἐπίσης θὰ εἶχε στολισθῆ με ἀέρινα φορέματα καὶ πολῦτιμα κοσμήματα τὴν ἡμέραν τῶν ἀραβῶνων της... καὶ αὐτὴ ἐπίσης θὰ εἶχε ἐπιθυμήσει τὴν δύναμιν, τὸν πλοῦτον, τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸν ἔρωτα καὶ ἀντὶ ὅλων αὐτῶν, ἦλθε ὁ θάνατος... Ὁ παγωμένος ἐπισκέπτης ἐφίλησε τὰ ἀγνὰ χεῖλι της καὶ τὸ νυφικὸν κρεβάτι της μετεβλήθη εἰς πολῦτιμον σαρκοφάγον.

Ἡ Καίρα χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἠσθάνθη ὅτι ἀνεπείχεται με τὰς σκέψεις αὐτὰς διὰ πρώτην φοράν ἐσκέπτετο ὅτι ἡ ὁμορφιά, τὰ πλούτη, ἡ κοινωνικὴ θέσις καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ νεότης, δὲν εἶνε τίποτε ἐμπρὸς εἰς τὴν σκληρὰν τύχην. Με τὰ θαυμάσια φωτεινὰ μάτια της ἐκύτταξε τὴν νεκρὰν με τὰ σμαλτωμένα μάτια, «τὴν ὡραιότεραν καὶ θελατικώτεραν πριγκίπισσαν τῆς ἐποχῆς της». Κόρη τοῦ Νεῖλου, ἀδελφῆ μου, θὰ ἔχω λοιπὸν καὶ ἐγὼ τὴν αὐτὴν τύχην με τὴν ἰδικὴν σου! ἐψύθησε ἡ Καίρα μέσα εἰς τὴν σιωπὴν τῆς ταραγμένης ψυχῆς της.

Μυστηριώδης ἐρώτησις τὴν ὁποῖαν ἡ ἀρχαία νεκρὰ ἄφησε χωρὶς ἀπάντησιν. Ἄλλ' ὁ ἥλιος, ὁ αὐτὸς θαυμάσιος ἥλιος, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε ἐφώτιζε τὸ ἀγνὸν μέτωπον τῆς πριγκίπισσας Ἀσσενίθ, ἐγρύσωνε τώρα τὸ ὑπερήφανον μέτωπον τῆς πριγκίπισσας Καίρας. Καὶ αἱ δύο, ἡ νεκρὰ ἡσυχος μέσα εἰς τὸ πολῦτιμον φέρετρόν της, καὶ ἡ ζῶσα ἀνήσυχος με τὴν καρδιὰ βασιανίζουμένη, ἐμεῖναν ἀντιμέτωποι, φωτιζόμεναι ἀπὸ τὸ αὐτὸ ξανθὸν φῶς τὸ ὁποῖον ἔκαμαν νὰ ὀριμαίνον, κατὰ σειρὰν, με τὸ ἀδιάφορον χᾶδι του, τὸ σιτάρι τοῦ Φαραῶ καὶ τὰ βαμβάκια τῶν Φελάχων. (Jehon d'Ivray)

ΚΥΡΙΑΙ

μόρφωσιν. Αί φουσαλίδες αποξηραίνονται άνευ διαπνήσεως. Δέν ύπάρχει λοιπόν φόβος μήπως επέλθει ό πυρετός τής διαπνήσεως ως έν τή συνήθει εύλογία. Πολλοί συγχέουσι τό εύλογιοειδές ένεκα τής καλοηθείας αύτου μετά τής άνεμοευλογίας. Υπό έποψιν πρακτικήν ή πλάνη αύτη δέν είναι άδιάφορος διότι τό εύλογιοειδές, έν διαδοθή γεννά ίσως βαρειάν εύλογίαν, έν δ' ή άνεμοευλογία παράγει πάντοτε άνεμοευλογίαν. Αί δύο νόσοι διαφέρουσιν όλοσχερώς μεταξύ των.

Η φουσαλς του εύλογιοειδους αναπτύσσεται τελείως εις δύο ή τρεις ήμέρας, έν δ' ή τής άνεμοευλογίας αναπτύσσεται έντελώς από τής πρώτης ήμέρας, και ένεκα τής μεγάλης διαχυείας του πληρουντος αύτην όρου έμετάζει ως σταγών όρου. Η άληθής θεραπεία τής εύλογίας είναι ό δαμαλισμός, όστις είναι φάρμακον προληπτικόν, διότι καλλίτερον είναι να προλάβωμεν όπως θεραπεύσωμεν τούτην παρά ότε πλέον έχει εκδηλωθή.

Εάν ή εύλογία προσβάλλει παιδία μη δαμαλισθέντα ή και πολύ σπανιώτερον δαμαλισθέντα τοιαύτα, πρέπει ν' ακολουθήσωμεν τας ιατρικάς παραγγελίας, αίτινες δυστυχώς δέν είναι τόσον δραστήρια όσον τας επιθυμούμεν. Οτε αί φουσαλίδες άρχονται να διαπύσκονται πρέπει να έμβυθίζομεν τους μικρούς άσθενείς εις άντισηπτικά παρατεταμένα λουτρά.

(παράφρασις εκ του γαλλικού)

Ανοή Βασιλειάδου

Ιατρός

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

Η Χειραφετημένη και ή Μάγισσα είναι τά δύο πρώτα έργα τής υπό τον τίτλον: Τα Βιβλία τής Αύγης τριλογίας τής κ. Καλλιρρόης Παρρέν.

Εις τά μυθιστορήματα αυτά μελετάται και εικονίζεται ή γυνή τής παλαιάς άντροφής έν συγκρίσει προς τήν γυναίκα του Νέου Κόσμου, τήν άνκρεφομένην με τό πρακτικόν πνεύμα και τήν όρθήν του προορισμού της, ως άνθρωπίου όντος αντίληψιν.

Εις τήν «Χειραφετημένην» περιγράφονται ό βίος, τά ήθη και έθιμα τής Κων/πόλεως, εις τήν «Μάγισσαν» ό βίος των Αθηνών κατά τας ήμέρας των Ολυμπιακών άγώνων. Και τά δύο συγινούσιν, συγκλονίζουσιν, τέρπουσιν και διδάσκουσιν. Ανατέμνουσιν τήν γυναικείαν καρδίαν και δίδουσιν πλήρη ιδέαν των πλεονεκτημάτων τής νέας επί τής παλαιάς άντροφής.

Εκαστον εκ των βιβλίων τούτων αποτελείται από 400 περίπου σελίδας και τιμάται διά τας Αθήνας δρ. 3, διά τας έπαρχίας 3,50 και διά τό έξωτερικόν 3 φρ. χρ.

Πάσα αίτησις απευθύνεται προς τήν κ.Κ. Παρρέν, όδ. Πανεπιστημίου, 27 Αθήνας και συνοδεύεται υπό του αντιτίμου.

Η καλλονή δέν επανακτάται· συνεπώς δέον να γνωρίζετε να διατηρήτε εκείνο, όπερ έχετε. Προς τούτο μη αλείφετε ούτε τό πρόσωπον ούτε τας χειράς σας παρά μόνον με τήν γνησίαν **CREME SIMON** των Παρισίων, ανακαλυφθεισαν τφ 1860. Αί λοιπαι κρέμαι ουδέν άλλο είναι ει μη απομιμήσεις του υγειειου τούτου προϊόντος, όπερ δέν παρέχει λιπαράς ούσιαις. Να τό μεταχειρίζεσθε με λευκόν υγρόν πανιον και να τό αλείφετε ελαφρώς. Ζητείτε τήν μάσκαν **Figaro**.

Παρακαλούνται θερμώς αι κ. κ. συνδρομητριαι αι καθυστερουσαι τας συνδρομας των του λήξαντος ετους να αποστείλουν αυτην άμέσως. Επίσης αι επιθυμουσαι να εξακολουθήσουν λαμβάνουσαι τήν «Εφημ. των Κυριών» παρακαλούνται να ανανεώσουν τήν συνδρομήν των.

Εις τήν Επαγγελματικήν Σχολήν τής Ενώσεως των Ελληνίδων ύπάρχει διαρκής άγορά άσπορορούχων παιδικών και γυναικείων, όραιοιν τεχνητών άνθών, παιδικών ένδυμάτων, κομψοτεχνημάτων και πυρογλυπτικής κ.ά. εις τιμάς πολύ εύθηνάς.

Διεύθυνσις : Όδός Ακαδημίας, άρ. 37.

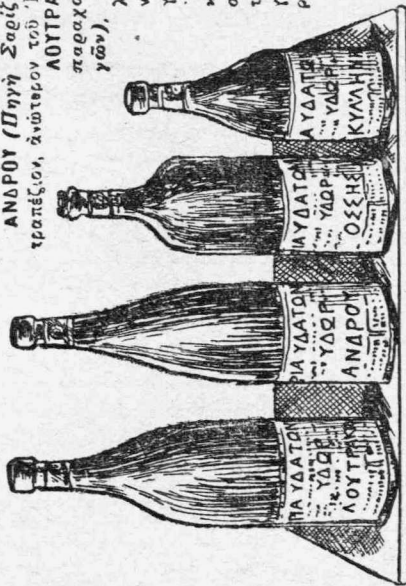
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΠΟΣΙΜΩΝ ΙΑΜΑΤΙΚΩΝ ΥΔΑΤΩΝ ΤΗΣ ΕΜΜΑΔΟΣ

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 300.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

Κυριώτερος μέτοχος ή Έθνική Τράπεζα τής Ελλάδος

ΥΔΑΤΑ

ΑΝΔΡΟΥ (Πηγή Σαφίτης) τό καλλίτερον επιτραπέζιον, άνωτερον του Έβάν και Βισού.
ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ. (Αποκλειστική παραχώρησις όλων των πηγών), κατά τής φαρμάσεως, λιθιάσεως, αρθριτισμού, νόσων των νεφρικών όργάνων
ΚΥΛΛΗΝΗΣ (Αποκλειστική παραχώρησις) κατά των παθήσεων των άκτινωστικων όργάνων, άσθματος, κατάρσιων, δυσπεψιών, μητρικών παθήσεων κλπ.
ΟΣΣΗΣ (ΤΣΑΓΕΖΙ) (Αποκλειστική παραχώρησις. Μοναδική πηγή εις τον κόσμον κατά τήν γνώμη του Γάλλου Ακαδημαϊκου Ρομπέν) άερούχον, σήφροϋχον, άλκαλικόν, τονοτικό, κατά τής άκαμίας, χλωρώσεως, άνδρικής εξασθενήσεως κτλ. **95** επιτραπέζιον, εύφραγτικόν.

Μην κάμνετε χρήςιν διά τήν κόμην σας και τήν των τέκνων σας ή μόνον του γνησιου **ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ ΗΑΗΝ** άντισηπτικου και αναγεννητικου, Πωλείται εις άπαντα τά Φαρμακεία, μυροπωλεία κ.τ.λ. Αποθήκη **F. Vibert**, Lyon [Γαλλία].

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ—Αριθμός 14